

เรื่องเล่า...**อัญมณี** (..คุณธรรมนำจิตอาสา สร้างคุณค่าพัฒนาสังคมไทย)

ตลอดระยะเวลาการทำงานของคุณดิฉันมากกว่า สามสิบปีดิฉัน ได้ดูแลและบริการผู้ป่วยเกือบทุกแผนกที่โรงพยาบาลชุมชนมีตั้งแต่ขนาด 10เตียงจนถึงขนาด130เตียง ปัจจุบันดิฉันได้รับความไว้วางใจจากผู้บริหารให้รับผิดชอบงาน(OSCC) ช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกระงับการตั้งครรภ์ ซึ่งการได้รับผิดชอบงานนี้ทำให้ดิฉันได้รู้จักองค์กรและหน่วยงานต่างๆที่ดิฉันต้องร่วมทำงานด้วยทั้งภาครัฐ เอกชน และ**จิตอาสา** หลายรายที่เราให้ความช่วยเหลือและประสบความสำเร็จบางรายก็มีปัญหาให้แก้ไขเรื่อยๆ แม้ปัญหาจะมากเพียงใดดิฉันก็พร้อมและเต็มใจที่จะเหนื่อยกับปัญหาเหล่านั้น ในความเหนื่อยล้าก็มีความอึดใจและตื่นตันเหมือนกันเพราะเรื่องที่คุณดิฉันจะเล่าต่อไปเป็นสิ่งที่ประทับใจและสร้างพลังให้คุณดิฉันอย่างมหาศาล ขอตั้งชื่อเรื่องว่า **อัญมณี**

ดิฉันได้รับแจ้งให้ไปดูแล Case OSCC ที่งานผู้ป่วยนอก ซึ่งผู้นำส่งเป็นเป็นผู้ใหญ่บ้านและจิตอาสาอีก 2 คน จากการที่ดิฉันได้ฟังการบอกเล่าของผู้นำส่ง จึงได้ทราบข้อมูลทำให้รู้สึกเห็นใจในตัวเขายังน้อยวัย และสภาพที่คุณดิฉันเห็นผู้ป่วยครั้งแรก

อัญมณี คือ หญิงที่มีความพิการซ้ำซ้อน โดยพิการทั้งทางสมองและการเคลื่อนไหว วัย 26 ปี มีร่างกาย ชูบ ผอม แหวงตาอิดโรย สวมเสื้อผ้าเก่าๆสกปรก ลูกช่วยเหลือตัวเองได้น้อย ไม่ได้อาบน้ำหลายวัน อยู่กับบิดา 2 คน ส่วนมารดาเสียชีวิตแล้ว บิดามักจะตีเมียทุกวัน ไม่ค่อยสนใจดูแลลูกสาว และบางครั้งมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่อลูกสาวขณะเมาสุรา ในช่วงบ่ายๆของวันนั้นเองเมื่อดิฉันได้ให้การดูแล **อัญมณี** เป็นที่เรียบร้อยแล้ว แม้ว่าจะล่วงเลยเวลาการทำงานในระบบราชการไปบ้างแล้วก็ตาม แต่ดิฉันคิดว่าเราต้องช่วยผู้ป่วยรายนี้เพื่อให้ได้รับการช่วยเหลือโดยเร็ว เบื้องต้นดิฉันได้แจ้งกับทางครอบครัวตนเองว่าจะกลับบ้าน ชำสักหน่อย ทางบ้านรับทราบและเข้าใจ แม้จะมีเสียงบ่นของสามีบอกว่าหิวข้าวแล้วก็ตาม บอกกับตัวเองว่าเลยเวลางานสักเล็กน้อยคงไม่เป็นไร เพราะยังมีคนที่เราต้องให้การช่วยเหลือเร่งด่วนก่อน ซึ่งคิดว่าไม่เห็นือบ่ากว่าแรงของเราเท่าใดนัก ดิฉันได้โทรศัพท์ส่งต่อข้อมูลเพื่อการดูแลให้เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลที่ พร้อมทั้งลงติดตามเยี่ยมบ้าน โดยใช้รถยนต์ส่วนตัว โดยมีผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพ เพื่อนบ้านใกล้เคียง ผู้ใหญ่บ้าน อาสาสมัคร ประจำหมู่บ้านไปด้วย เราได้พบบิดาของ **อัญมณี** ซึ่งกำลังเมาสุราเหมือนเคย บ้านที่เห็นมีลักษณะเป็นเพิงหมาแหงน หลังคามุงด้วย สังกะสีเก่าๆ ห้องแคบๆข้าวของวางไม่เป็นระเบียบ ผนังห้องก่อด้วยอิฐบล็อกสูงราวๆ หนึ่งเมตร นอนในพื้นที่มุงเก่าๆ พอช่วย กั้นลมฝนได้บ้าง ผู้ป่วยคนอื่นๆที่เราเยี่ยม ก็จะเห็นภาพในลักษณะ เช่น นี้บ่อยๆ แต่มีความแตกต่างที่เขาเป็นผู้พิการ ขาดโอกาส แล้วยังขาดคนดูแลที่ดี มีโอกาสเสี่ยงที่จะเกิดความเสี่ยงในครอบครัวและถูกทอดทิ้งได้อีก มันช่างเป็นการซ้ำเติมชีวิตเขายิ่งนัก จากการเยี่ยมทำให้เราได้รับทราบปัญหาว่า ปัจจัยที่มีความจำเป็นมากสำหรับ **อัญมณี** ในขณะนี้ งานด้านสาธารณสุขเราอย่างเดียวยังคงไม่เพียงพอ เราต้องช่วยกันประสานทีมเครือข่ายการเพื่อช่วยเหลือเพิ่ม โดยดิฉันได้พูดคุยกับท่านผู้ใหญ่บ้านและทีมเยี่ยมด้วยกันว่า “ชุมชนของเราต้องช่วยกันชุมชนจึงจะมีความสุข” ขณะนั้นเองอสม.ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านที่อยู่ติดกันบอกว่าจะเป็นขออาสาช่วยดูแลเรื่องอาหาร จากนั้นผู้ใหญ่บ้านจึงบอกว่าเขาจะทำหน้าที่แจ้งท่านนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ในวันต่อมาเราจึงได้มีเวทีการทบทวนเพื่อหาแนวทางการช่วยเหลือ ดิฉันได้เห็น ท่านนายก อบต.กำชับ ปลัด พัฒนาชุมชนในการ เร่งขออนุดหนุนงบประมาณจากหน่วยงานระดับจังหวัด เช่น พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จากกาชาดจังหวัด รวมทั้งระดมทุนในชุมชนเองในการช่วยเหลือเพื่อสร้างบ้านให้ **อัญมณี** ดิฉันเห็น

ความรวดเร็ว ความจริงใจของผู้นำทุกคน ในการให้การช่วยเหลือ ชุมชนมองเห็นปัญหาร่วมกัน ว่าจะต้องแก้ไขอย่างไร ที่สำคัญทุกคนในชุมชนต้องมีคุณธรรมจึงจะเกิดความร่วมมือกันได้อย่างยั่งยืน เขาเหล่านั้นไม่มีใครแม้สักคนที่จะผลักดัน **อัญมณี** ให้ไปอยู่ที่อื่น ซึ่งจากการที่ดิฉันได้ลงเยี่ยมผู้ป่วยเช่นนี้ส่วนใหญ่บอกว่าควรส่งไปอยู่ในการดูแลของศูนย์สงเคราะห์ อีกหนึ่งเดือนถัดมาหลังจากรวบรวมงบประมาณได้ส่วนหนึ่ง นายช่างโยธาประจำ อบต.ได้ออกแบบบ้านสำหรับผู้พิการ ดิฉันได้ประสาน ทีมนักศึกษาจากวิทยาลัยการอาชีพ ชุขันธ์ มาร่วมแรงกายในการสร้างบ้านอีกด้วย ขณะเดียวกัน เราได้จัดทีมลงเยี่ยมบ้านแบบต่อเนื่องอีกครั้ง โดยงานศูนย์เยี่ยมบ้านของโรงพยาบาล ประกอบด้วย แพทย์ พยาบาล นักกายภาพบำบัด โภชนากร เภสัชกร ครั้งนี้เราได้ทีมงานยาเสพติดลงเยี่ยมร่วมด้วย เนื่องจากว่าเราเห็นว่าบิดายังดื่มสุรา ซึ่งดิฉันคิดว่า จุดเปลี่ยนที่ทำให้บิดาของ **อัญมณี** เลิกดื่มสุรา คือ เขาบอกว่า “ที่ผ่านมา เขารู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง ไม่มีที่พึ่งเขาจึง ต้องออกไปหาเพื่อนเพื่อดื่มสุราให้เมา แต่ตอนนี้เขารู้สึกว่ามีแต่คนคอยให้ความช่วยเหลือเขาโดยที่เขาไม่โดดเดี่ยวอีกแล้วเขาสัญญาว่าต่อไปนี้จะเลิกดื่มเหล้า”

เกือบหนึ่งปีแล้วที่ชุมชนไม่เห็นเขาดื่มสุราอีกเลย เพื่อนบ้านเล่าด้วยสีหน้ายิ้มแย้มบอกว่า ทุกๆวันพ่อ **อัญมณี** จะดูแลลูกสาวก่อนออกจากบ้านไปรับจ้างทำงาน งานกิจกรรมในชุมชนเขาก็มีส่วนร่วมทุกครั้ง บางครั้งเห็นเข้าไปกวาดใบไม้ที่ลานวัด เจ้าอาวาสมีเมตตาให้ช่วยงานกิจกรรมวัดบ่อยๆ ชุมชนได้เสนอชื่อเขาเป็นตัวอย่างในการเลิกสุรา พร้อมทั้งดำเนินการเสนอชื่อของเขาเพื่อขอสนับสนุนงบประมาณในการจ้างงาน จากภาคเอกชนซึ่งมีงบประมาณสนับสนุนช่วยเหลือผู้พิการ

ครั้งแรกที่ดิฉันได้เห็นความสำเร็จ โดยเรามุ่งหวังว่าอยากให้ **อัญมณี** ปลอดภัยเท่านั้นเอง แต่ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นมากกว่าที่เราคิด **อัญมณี** มีบ้านอยู่ที่ปลอดภัย มีพ่อที่หันกลับมาดูแลใส่ใจ ที่คาดไม่ถึงคือการได้เห็นการเลิกดื่มสุราของพ่ออัญมณี โดยที่เราไม่ต้องใช้ขนานยาใดรักษาเลย หากแต่เกิดจากความมีคุณธรรมของชุมชนนั่นเอง สมดังคำที่ว่า **คุณธรรมนำจิตอาสา สร้างคุณค่าพัฒนาสังคมไทย**
